

Ὅταν ἐλευθερωθῇ ὁ ἄνδρας τῆς, τότε θὰ μᾶς κάμῃ τραπέζι εἰς ὅλους ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, θὰ ψήσῃ τὸ ἄρνι αὐτὴ, θὰ μᾶς κερνᾷ αὐτὴ, καὶ τότε θὰ μᾶς ἐτραγουδήσῃ, γιατί τὴν ἡ καρδιά τῆς πονᾷ ποῦ τὸν ἔχουνε τὸν ἄνδρα τῆς μέσα.

Τότε κ' ἐμεῖς θὰ σᾶς περιγράψωμεν πιστότερον καὶ τὸ ἄσμα καὶ τὸν χορὸν τῆς.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

ΑΙΔΑ.

(ΥΠΟΘΕΣΙΣ)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Θήβαις, καθ' ὃν καιρὸν ἤμαζεν ἡ δύναμις τῶν Φαραῶ. Κῆπος ἐν ταῖς ἀνακτόροις· τοῦ βασιλέως, ἐν Μέμφιδι. Ἀγγεῖα πλήρη ἀνθέων καὶ θάμνων. Δεξιὰ τὸ βασιλικὸν περίπτερον· διπλὴ κιονοστοιχεῖα. Πρὸς τὸ βάθος ἡ πείρα πεδιάς τῆς Αἰγύπτου καὶ πρὸς τὸ πλάτος αἱ πυραμίδες καὶ ἡ φυλάττουσα τὴν εἴσοδον τῆς ἐρήμου Σφίγξ.

Ὁ μέγας ἱερεὺς Ράμφις ἔρχεται ἐξαγγέλλων εἰς τὸν ἄρχηγόν τῆς φρουρᾶς Ράδαμιν ὅτι ἡ Αἰθιοπία ἐπαναστᾷσα ἀπειλεῖ τὰς Θήβας καὶ τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου. Συμβουλευομένη ἡ ἱερὰ Ἴσις ὑποδεικνύει ἐν σκιόφωτι τὸν ἄρχηγόν τῶν αἰγυπτιακῶν φαλάγγων. «Εἶναι νέος· εἶναι ἄνδρεὺς.»

Ὁ μέγας ἱερεὺς πορεύεται πρὸς τὸν Βασιλέα νὰ μετὰδῶσῃ αὐτῷ τὰς προσταγὰς τῆς Ἰσίδος.

«Α! ἐὰν ἤμην ἐγὼ ἐκεῖνος! ἀναφωνεῖ ὁ Ράδαμης! Α! ἐὰν ἐπληροῦτο τὸ ὄνειρόν μου! Θὰ ἐπανηρχομένη νικητὴς πρὸς τὴν γλυκεῖάν μου Αἰδάν! ἤθελον τῆς ἀποδώσει τὸν ὥραιον οὐρανὸν καὶ τὰς δροσερὰς τῆς πατρίδος τῆς αὔρας· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἠθελον προσαρμώσει στέμμα βασιλικόν, καὶ ἐκεῖ, τοῦ ἡλίου πλησίον, θὰ τῇ ἀνήγειρον θρόνον.»

Ὁ πτωχὸς Ράδαμης ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Αἰδὰ του, ἡ δούλη τῆς Ἀμνέριδος, εἶναι θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας Ἀμονάρσου, ἐκείνου κατὰ τοῦ ὁποῦ θὰ σταλῇ ἄρχηγὸς τῶν αἰγυπτιακῶν δυνάμεων. Ἐπίσης ἀγνοεῖ ὅτι ὄχι μόνον ἡ Αἰδὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ διακαίονται ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐρωτικῆς φλογὸς δι' αὐτὴν.

Εἰσέρχεται ὁ βασιλεὺς μετὰ συνοδείας ἱερέων, ὑπουργῶν, ἀξιωματικῶν ἀνακοινεῖ τὴν ἀνταρσίαν τοῦ Ἀμονάρσου καὶ ὅτι ὁ Ράδαμης ὑπεδείχθη ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἰσίδος ἵνα ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Πολεμιστῆριος ὕμνος· καὶ μετὰ τοῦτο ὅλη ἡ συνοδεία εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡραίου, ὅπου ὁ Ράδαμης περιβάλλεται τὰ ἱερὰ ὄπλα καὶ ἐπικαλεῖται τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ τῶν μαχῶν. Ἐνθ' ἡ Ἀμνερὶς τῷ ἐγχειρίζει τὴν σημαίαν ἣτις θέλει τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν νίκην, ἡ Αἰδὰ, ἥς τὸ μυστικὸν μετ' ὀλίγον θ' ἀποκαλυφθῇ ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιζήλου τῆς, ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν ὑπὲρ τοῦ διπλοῦ θριάμβου καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἡ αὐλαία καταπίπτει μὲ τὸ συγκινητικὸν παράπονον τῆς νεαρᾶς δούλης.

Δευτέρα εἰκὼν.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡραίου. Κάτοψις πρὸς τὸ βάθος τοῦ Νείλου. Βωμὸς ἐν τῷ μέσῳ. Ἱερογλυφικά, θυμιατήρια τρίποδες. Ὁ Ράμφις καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ· ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ἱε-

— Ἐκεῖνο ποῦ εἶπες ὅτι θὰ μοῦ 'πῆς.
— Σοῦ ἀστετεύθην.
— Ἑλένη . . . Σ' ἀγα . . .
— Ναί, ναί, ποῦ ἀφίνεις σὺ τὴν Ἀφροδίτη σου;
— Ἐγώ; Ἀπατᾷσαι. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ, ὅτι πάντοτε σὲ προετίμουν καὶ σᾶς βεβαίω, ὅτι ἂν ἤμην ἀποκαταστημένος . . .

— Λόγια τοῦ ἀέρος. Ὑποσχέσεις καὶ τίποτα ἄλλο.
— Τί ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ κάμω;
— Δὲν γνωρίζω.
— Ἑλένη, σοῦ ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερὸν ὅτι σὲ λατρεύω ὡς ἀγγελὸν μου. Σ' ἀγαπῶ!
— Ἡ Ἑλένη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶτα ὑπέλαθεν.

— Αἱ, καὶ τί μέλλει γενέσθαι;
Εἶπον ὅτι ἦτο τολμηρὰ εἰς τὰς ἐκφράσεις καὶ ἔβαινε εἰς τοὺς ἐρωτὰς τῆς πρὸς τελικοὺς σκοποὺς.

Ἦθελεν ὑπανδρεῖαν καὶ ἐκεῖ εὐθὺ ἔτεινον πάντες οἱ λόγοι τῆς. Δὲν ἔχανετο εἰς πολλὰς αἰσθηματολογίας.

— Τί μέλει γενέσθαι; ἐκάνελαβον ἀμνηχῶς, δηλαδὴ τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν ἐρώτησίν σας αὐτήν;

— Ὅτι . . .
Δὲν ἐπρόφθασε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ὅτε ἐπεφάνη μακρόθεν παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀνθρωπὸς τις δρομαῖος ἐρχόμενος· φθὰς μᾶς μᾶς ἀντιπαρῆλθε χωρὶς νὰ ρίψῃ ἐφ' ἡμῶν βλέμμα.

— Κώστα, φωνάζω, σὺ εἶσαι, ποῦ τρέχεις;
— Τρέχω, βέβαια, καὶ πολυτρέχω. Τρέχω νὰ προφθάσω, μολονότι δὲν θὰ προφθάσω.

— Γὰρ λέγε. Τρέχει τίποτα σπουδαῖον.
— Χάθηκε ἀδίκῃ ὁ κακομοῖρης. Τοῦ ἔχουν βαρέσει δυὸ μπηχταῖς ἐδῶ στὰ νεφρὰ ποῦ δὲν εἶνε γιὰ ζωὴ. Τὸ εἶπε καὶ ἡ Ὅρσα ἡ γιάτρενα ποῦ ἔστειλαν καὶ τὴν ἔφεραν μὲ τὴν καρότσα ἀπὸ κεῖ κάτω, ἀπὸ τὸ σχολεῖον τοῦ Καραμάνου. Μ' ἔστειλαν νὰ πάω νὰ φέρω ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον τοῦ Κρίνου, ξύδι, σπύρτο τοῦ καμινέτου, ἀκουαφόρτ, γιὰ νὰ τὸν ξελιγοθυμήσουν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε γιὰ ζωὴ. Κρεῖμα στὸν νέο.

— Μίλα, διάβολε, σκότωσαν κἀνένα στὴ γειτονιά μας.
— Ναί σοῦ λέγω, ἀδελφε, τὸν φίλον μας τὸν Γεώργιο, τὸν ἀδελφὸ τῆς ὥραιας Ἑλένης.

— Ἄου! ἔβαλεν ἀπέλιπιδά φωνὴ αὐτῇ, μάλις ἀκούσασα τοὺς τελευταίους τοῦ Κώστα λόγους καὶ λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Βοήθεια, κραυγάζω πρὸς τὸν Κώστα, τρέχα καὶ λιγοθύμησε. Πλησιάζει δρομαῖος οὗτος.

— Τί νὰ τῆς κάμωμε τώρα; Σκυλί, τί ἤθελες νὰ τὸ 'πῆς;

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ πρῶτο μέρος.]

Παλιάνθρωπος.

ρειαι ἐπικαλούμεναι τὸν μέγαν Φθῆ, πηγὴν ζωῆς, πυρὸς, φωτὸς, ἔρωτος.

Ἐνῶς ὁ Ράδαμις πρὸς τὸν βωμὸν ὀδεύεται, τὸν ἱερὸν ὀρχούμεναι χορὸν αἱ ἱέρειαι, περιβάλλουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ νεαροῦ πολεμιστοῦ δι' ἀργυροῦφάντου πέπλου. Μετὰ βραχείαν πρὸς τὸν Ἡραϊστον ἐπὶ κλησιν, ὁ Ράδαμις περιβάλλεται τὴν πανοπλίαν του καὶ πίπτει πάλιν ἡ αὐτοῦ λαΐα τελουμένων ὕμνων θρησκευτικῶν καὶ χορῶν μουσικῶν.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Αἰθουσαι τῆς Ἀμνέριδος. Ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, ἡ ἀντιζήλος τῆς Αἰδᾶς, περιστοιχίζεται ἀπὸ νεαρὰς δούλας αἵτινες τὴν στολίζουν διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ θριᾶμβου, ἐνῶ ὀρχηστρίδες ἐκ Νουβίας χορεύουσι περὶ αὐτὴν.

Ἡ μουσικὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀραβικὴ, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τοῦ Βέρδου. Αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀδιάφορον. Ἀρκεῖ ὅτι εἶναι γλυκεῖα ὡς σακχαροκάλαμος τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ Αἰδᾶ, ἐξαπατωμένη ὑπὸ τῶν ἀπατηλῶν θωπειῶν τῆς Ἀμνέριδος, ἐξομολογεῖται πρὸς αὐτὴν τὸν πρὸς τὸν Ράδαμιν ἔρωτά της.

Ἐκρήννυται τότε μεταξὺ τῶν δύο ἀντιζήλων σκηνὴ ἀγρία ζηλοτυπίας· ἡ δούλη, ἡ Αἰδᾶ, εἰς θέσιν ἐκέτιδος μάκην ζητεῖ νὰ κάμψῃ τὴν ὀργὴν τῆς φιλεκδικῆς Αἰγυπτίας. «Τρέμε, τῇ ἀπαντᾷ ἐκείνη, ἀχρεῖα δούλη! τρέμε, εἶμαι κυρία τῆς τύχης σου. Τοῦ μίσους αἱ ἐριννύες πληροῦσι τὴν καρδίαν μου!»

Στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀκούεται ὀπίσθεν τῆς σκηνῆς· εἶναι τὸ αὐτὸ ἐμβατήριον καὶ τῆς πρώτης εἰκόνης, συνοδεῦον τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ραδάμεως νικητοῦ.

Μετασκευὴ τῆς σκηνῆς. Εἴμεθα ἐν Θηβαίς, ὅχι τοῦ κ. Κουκούλεζα, ἀλλὰ τῆς Αἰγύπτου. Ἐμπρὸς, πλήθη φοινίκων ἀπλοῦσι τὰ ἀκτινωτὰ φύλλα των· δεξιᾷ ὁ ναὸς τῆς Ἀθώρ—Ἀφροδίτης καὶ θρόνος ἐπικεκαλυμμένος δι' οὐρανοῦ ἐκ πορφύρας. Πρὸς τὸ βάθος πάροδος τῶν σφιγγῶν, καὶ δι' αὐτῆς διαφανομένη ἡ πόλις. Ἐπὶ τῆς μετώπης τοῦ οὐρανοῦ τοῦ θρόνου ἱεραὶ μὲ ἀνεπτυγμένας τὰς πτέρυγας καὶ δύο ἔχον σκήπτρα: μαστίγιον (ἐξεγερσις) καὶ ἄγκιστρον (συγκράτησις) διπλοῦν τῆς βασιλείας ἐμβλημα, εὐρεθὲν ἐν τῷ ναῷ Ἐφροῦ. Πληθος λαοῦ. Ὁ Βασιλεὺς προχωρεῖ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἱερέων, ὑπουργῶν, ἀξιωματικῶν, σημαιοφόρων καὶ ῥιπιδιοφόρων· δεξιᾷ τοῦ Βασιλέως ἡ Ἀμνερὶς καὶ ὀπίσθεν αὐτῆς αἱ θεραπαινίδες.

Ἀρχεται ἡ παρέλασις, ἥτις εἰς τὰ μεγάλα θέατρα, ἐν Καίρῳ, ὅπου πρῶτον παρεστάθη, χορηγούντας μυθῶδη ποσὰ τοῦ ἐκπτώτου Ἰσμαὴλ καὶ ἐν τῷ Μελοδράματι τῶν Παρισίων, δοθείσης πρώτης φορὰν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1880, ἀποθαίνει ἐκ τοῦ μεγαλείου τῆς ποικιλίας τῶν στολῶν, τῆς σχεδὸν ἀντιγραφῆς ἐκ τῶν σωζομένων ἐν τοῖς ἀρχαιολογικοῖς μουσείοις καὶ τῆς περιβολῆς διὰ σαρκὸς καὶ ζωῆς τῆς τῶρα μόλις διαφανομένης ἱστορίας τῶν Φαραῶν, ἡ παρέλασις αὕτη ἀποθαίνει σχεδὸν φανταστικῇ, διαβαίνουσι δὲ σμήνος ὄνειρων ἐκ τοῦ στερεώματος τῆς ἱστορίας παρελαυνόντων ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐπὶ τέλους ἀναφαίνεται ὁ Ράδαμις φερόμενος ἐπὶ φορείου κρατουμένου ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Βασιλέως τῶν Χαδζῆ Πέτρων καὶ Μποτσαρῆδων τῆς ἐποχῆς. Ἡ συνοδεία ἐκτυλίσσεται ὅλη μὲ τοὺς ἐξ Αἰθιοπίας συληφθέντας αἰχμαλώτους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὁ Ἀμονχ-

σο, ὁ πατὴρ τῆς Αἰδᾶς. Ὡραῖον ἐμβατήριον, χορὸς, μουσικὴ παταγώδης, σχεδὸν ἰταλική.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Αἱ ὄχθαι τοῦ Νείλου σεληνοφώτιστοι. Μεταξὺ τῶν ἐκ γρανίτου βράχων κομφοὶ φοίνικες ῥίπτουσι τὰς σκιάς των κομποτέρας ἀκόμα ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν τοῦ ποταμοῦ ναμάτων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, ὑπὸ πυκνοῦ φυλλώματος κατὰ τὸ ἥμισυ καλυπτόμενος, ὑψοῦται ὁ ναὸς τῆς Ἰσίδος.

Ἡ Ἀμνερὶς, ὀδηγούμενη ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἱερέως, ἔρχεται νὰ προσευχηθῇ πρὸς τὴν μεγάλην θεάν. Ὁ βασιλεὺς ἀντήμειψε τὸν ἡρωισμόν τοῦ νικητοῦ τοῦ Ἀμονάσρου Ραδάμιος, δὸς αὐτῇ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ἐνῶ δὲ ἡ Ἀμνερὶς δέετ' ἐν τῷ ναῷ, ὁ Ἀμονάσρο ἐξορκίζει τὴν Αἰδᾶ νὰ ὑποκλέψῃ παρὰ τοῦ Ραδάμιος, τοῦ ὁποίου ἀναμένει τὸ μουσικὸν τῶν στρατιωτικῶν προπαρασκευῶν ἐναντίον τῶν ἐκ νέου ἐπαναστάντων Αἰθιοπῶν.

Μεταξὺ πατρὸς καὶ κόρης συνάδεται ὠραία διωδία, ἀναμνηστικὰς ὀλίγους τόνους τῆς Μικρούλας. «Θὰ ἐπανίδῃς τὰ μυρίνοα δάση, τὰς δροσερὰς κοιλάδας καὶ τοὺς χρυσοὺς ναοὺς μας. . . Εὐδαίμων σύζυγος τοῦ ἀγαπητοῦ σου, θὰ ἀπολαύσῃς ἀπειρον εὐδαιμονίαν!»— «Μίαν μόνην ἡμέραν τοιαύτης μαγείας, ἀπαντᾷ ἡ Αἰδᾶ, καὶ μίαν μόνην ὥραν ἃς ἐπιζήσω, κ' ἐπειτ' ἃς ἀποθάνω!»

Ὁ Ράδαμις ἀποκαλύπτει εἰς τὴν Αἰδᾶ τὸ μοιραῖον μουσικόν· ἀλλὰ συλλαμβάνεται, καταγγέλλεται ὑπὸ τῆς Ἀμνέριδος καὶ παραδίδεται εἰς χεῖρας τῶν ἱερέων, ἐνῶ ὁ Ἀμονάσρο καὶ ἡ Αἰδᾶ, ἀποπειρώμενοι νὰ δραπετεύσουν, καταδιώκονται ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Βασιλέως.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Αἰθουσα ἀνακτόρων· δεξιᾷ ἡ πόλις ἡ ἄγουσα εἰς ὑπόγειον ὅπου εἰσιν οἱ ἱερεῖς συνηγμένοι· ἀριστερᾷ, δίοδος ἄγουσα εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ραδάμεως. Ὁ Ράδαμις ἀποκρούει τὰς ἐκείσας τῆς Ἀμνέριδος, ἀποπειρομένης νὰ τὸν σώσῃ. Οἱ ἱερεῖς κατηγοροῦσι τὸν κατὰδικον ἡ Ἀμνερὶς πενθεῖ. Τετέλεσται! κηρύσσεται προδότης ὁ Ράδαμις· θ' ἀποθάνῃ!

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἡ σκηνὴ χωρίζεται εἰς δύο μέρη, κατὰ τὴν διαίρεσιν τῶν ναῶν τῆς ἁνῶ Αἰγύπτου· ἄνω μὲν ὁ ναὸς ἀκτινοβολῶν ὅλος ἐκ τοῦ φωτός· καὶ κάτω τὸ σκοτεινὸν ὑπόγειον. Διὰ μακρὰς ἀψιδοδοστοιχίας ἐξαφανιζομένης ἐν τῇ σκοτίᾳ διαφαίνεται ὁ Ράδαμις· ἄνωθεν οἱ ἱερεῖς σφραγίζουν τὴν πέτραν, δι' ἧς φράσσεται ἡ εἰσόδος τοῦ ὑπογείου. Ὁ πλαγίαιος καὶ τὸ κλαρινέτο μιμοῦνται τὸν ἦχον στεναγμοῦ. Ὁ Ράδαμις ψηλαφῶν ἐν τῷ σκότει διαβλέπει ὅτι δὲν εἶναι μόνος ἐν τῷ ὑπογείῳ. Εἶχε προηγηθῇ αὐτοῦ ἡ πίστη Αἰδᾶ. Ἀνταλλάσσονται αἱ τελευταῖαι λυγραὶ στιγμαὶ ἔρωτος ἀπηλπισμένου. Εἰς ἀντίθεσιν ἄνωθεν ἄσματος καὶ χοροὶ ἱερείων. Ἡ τέχνη τοῦ Βέρδου ἀποθεοῦται Ἀντιθέσεις ῥυθμοῦ συναρμολογούνται. Ἄτμοι καὶ θεωρεῖαι μουσικῆς ἀναθρόσκουν ἐκ τῆς ὀρχήστρας. Εἶνε οἱ τελευταῖοι ἄτμοι τῶν δύο ἐρωτευμένων ψυχῶν. Ὑποφώσκει ἐντὸς

τοῦ ὑπογείου τῆς ὀδύνης ἡ νίκη τῆς ἀθανασίας. Ἡ Ἀἰδὰ τραγουδᾷ τὸ τελευταῖον τραγοῦδί της: «Βλέπεις, τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου; μᾶς πλησιάζει ἀκτινοβολῶν. Ποῦ μᾶς φέρει; Ἐπὶ πτερύγων χρυσῶν πρὸς τὴν αἰώνιον χαράν. Ὁ οὐρανὸς μᾶς ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας της. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ὀδύνη· ἐκεῖ ἀνατέλλουν ἐκστάσεις τοῦ ἔρωτος τῆς ἀθανασίας.

ΦΕΓΓΑΡΙΑΤΙΚΑ

Στὸν οὐρανὸ κυλιέται τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι
καὶ φαίνεται ἡ νύκτα ἀληθινὴ ἡμέρα....
Ἄχ! ὅταν ἀποθάνω, δὲν θέλω ἄλλη χάρι,
παρὰ νὰ πάω ἴσα 'στοῦ φεγγαριοῦ τῇ σφαῖρα.
Κι' ἐκεῖ στεφανωμένος μὲ στέφανον ἀκτίνων,
ἀπὸ 'ψηλὰ νὰ βλέπω τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Χύνε παντοῦ τὸ φῶς σου χωρὶς φιλαργυρία,
ἐσὺ δὲν ἐξοδεύεις λιθάνθρακας ἢ λάδι,
μὴν ἦσαι σὰν κι' ἐκείνη τοῦ Γκαζ τὴν ἑταιρία,
ὅπου τὸ φῶς της εἶναι ἀπαίσιο σκοτάδι.
Φῶτιζε τὰ στενὰ μας καὶ τοὺς μεγάλους δρόμους,
νὰ μὴν κομματιασθοῦμε 'ς τὰς νέας ὑπονόμους.

Σὺ διῶχνε μὲ τὸ φῶς σου τὸν κάθε λωποδύτη,
ποῦ οὔτε ἴσκιος κλέφτη νὰ φαίνεται 'στὸ δρόμο,
νὰ μὴν ἀδειάζη τσέπη ἢ μαγαζὶ ἢ σπῆτι,
καὶ ὁ καθεὶς νὰ πέρνῃ ἀέρα δίχως τρόμο.
Σὺ γίνε Κοσονάκος, σὺ γίνε καὶ κλητῆρας,
καὶ σῶζε μας, σελήνη, ἀπὸ ἀγρίων σπείρας.

Μικροὶ μεγάλοι κλέφταις ἅς σέ φοβοῦνται μόνο,
τὰ μάτια των ἅς κλείνουν νὰ μὴ θωροῦν τὸ φῶς σου,
κι' ἐκεῖνοι ποῦ ληστεύουν τὸ ἔθνος δίχως πόνον
χλωμοὶ ἅς ἦναι πάντα καθὼς τὸ πρόσωπό σου.
Καὶ ἅμα τὸ κορμὶ των 'στὴ γῆ ξαναγυρίσῃ
τὴν πλάκα των ἀκτίς σου καμμιὰ ἅς μὴ φωτίσῃ.

Ἀλλὰ γιὰ μᾶς τὸ φῶς σου ἅς φέγγῃ κάθε βράδυ,
σταμάτα πλὴ, παραίτα τὸν κύκλον σου τὸν πρῶτον,
τῶν φαναριῶν τοῦ δρόμου ἅς λείψῃ τὸ σκοτάδι,
καὶ φῶτιζε τὰ ἄντρα Πλατωνικῶν ἐρώτων.
Ὅμως κι' ἐμὲ, σελήνη σεμνὴ, μὴ λησμονήσῃς,
κι' ἔλα 'στὸ κούτελό μου μιὰ νύκτα νὰ κολλήσῃς.

Souris.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ κοινοῦ, τὰ τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος ἐν τῷ **Μὴ χάνεσαι** ἀναλαμβάνει ὁ μάγος **Τενεκὲς**, ὁ συναμιλληθεὶς πέρυσι μὲ τὴν **Κιαραμόντε** ὡς πρὸς τὴν δημοτικότητα τοῦ κοινοῦ. Ἐραξίνα θὰ κάμῃ ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Πλὴν τοῦ **Τενεκὲς**, τοῦ πρωταγωνιστοῦ, θὰ καταγίνωνται καὶ ἄλλοι κομπάρσοι μὲ τὰ θεατρικά.

Πρώτην φορὰν ἴσως ἡ δικαιοσύνη παρεδόθη εἰς χεῖρας ξενοδόχων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πολλὰ ὄργανα τῆς δικαιοσύνης θὰ ηὐδοκίμουν πλειότερον ὡς **λοχαγτοίριδες**, ἀλλὰ **Φινόπουλο** τοιαύτη ὅμως ἐπίσημος ἐγκατάλειψις τῶν εἰσαγγελικῶν καὶ ἀνακριτικῶν καθηκόντων εἰς χεῖρας τῶν διευθυντῶν τοῦ **Ξενοδοχείου Ἀθηνῶν** μόνον ἐδῶ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ μόνον ἡ **Νέα Ἐφημερίς** ὅχι μόνον νὰ τὴν εὕρῃ φυσικὴν, ἀλλὰ καὶ νὰ προβῇ εἰς ἐπιπλήξεις ἐναντίον τῶν συναδέλφων της, διότι ἐζήτησαν λόγον περὶ θανάτου τόσῳ μυστηριώδους. Ἡ ἀγία! Εὐρίσκει τόσον φυσικὴν τὴν ἐξήγησιν τῶν ξενοδόχων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγπιστεύεται γνώσεις καὶ συνείδησιν ἀνακριτικὰς, δικαστικὰς, ἱατροδικαστικὰς, καὶ χωρομετρικὰς, ὥστε οὔτε λόγος πλέον ἔννοεῖ νὰ γίνῃ περὶ τοῦ τρομεροῦ συμβάντος. Ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐνῷ ἐβγαζε τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐνῷ καθ' ὅλους τοὺς φυσικοὺς κανόνας ἂν ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ, ἔπρεπε νὰ ἑκπλωθῇ κατὰμουτρα ἐντὸς τοῦ δωματίου του.

Δυστυχῶς ἐλλεῖπει χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτανθώμεν· λέγομεν ὅμως καθαρὰ καθαρὰ ὅτι ὁ κόσμος ὑποπτεύεται δολοφονίαν καὶ ἐνόσω ὑποπτεύεται τοιοῦτό τι, δέον ἢ ἀνάγκη νὰ ἀναλάβῃ εἰς χεῖράς της τὸν ἀνεξήγητον θάνατον τοῦ **Τσιτσικλή**.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παρὰ ταῖς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ.

Εἰσιτήριο λουτροῦ	λεπτά 40
Ἐνδύματα (ποδήρης ἰσθῆς, περισκελὶς, χειρόμακτρον	» 20

Τὰ μικρότερα τῶν 6 ἐτῶν **παιδιά** γίνονται δεκτὰ δωρεάν, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ Εἰς
ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑΣ ΤΙΜΑΣ.

ΕΦΘΑΣΑΝ Εἰς τοῦ **ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ**.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ.